

громади (передбачає оцінку ресурсів, залучення осіб, спроможних сприяти її розвитку; пошук інвестицій для розширення місцевого бізнесу та створення нових структур); виробництва (створення різноманітних громадських організацій, реалізація економічних проєктів, надання соціальних послуг, забезпечення житлом, розвиток внутрішніх зв'язків у громадах). Моделі запобігання злочинності на рівні громади, формування здорового способу життя, відродження громади та виробництва є міждисциплінарними й виходять за межі професійної соціальної роботи, оскільки потребують залучення інших фахівців. Модель наснаження (імпаурменту) громади (зосереджена на її зміцненні). Дослідники К. Землянська, Т. Семигіна характеризують імпаурмент громади як тактику, стратегічний підхід, що може бути використаний в рамках багатьох моделей, а в окремих випадках застосований як принцип чи ціннісна характеристика соціальної роботи в громаді [4].

Проведення конкретних заходів залежить від спільно обраних громадою та соціальними працівниками стратегії і тактики дій (за Д. Ротман). Проаналізуємо їх в порядку – «стратегія – тактика» [4]: «спільного обговорення» кола проблем та шляхів їх розв'язання через місцеві ініціативи та спільні рішення) – досягнення консенсусу між особами, групами та утвореннями, пошук можливостей для вирішення проблеми; «спільного пошуку фактів і планування дій» за участю населення – тактики конфлікту і консенсусу; «спільних дій для зміни системи» – застосування тактик конфлікту (конфронтації та прямих дій) – тактики роз'яснення, комунікативної взаємодії.

Визначальними умовами ефективної діяльності соціального працівника вважаємо готовність працювати у команді; наявність вмінь застосовувати технології, форми і методи соціальної роботи.

Література:

1. Безпалько О. В. Теорія і практика соціально-педагогічної роботи. з дітьми та учнівською молоддю в територіальній громаді : автореф. дис... докт. пед. наук : 13.00.05 – соціальна педагогіка / О. Безпалько.- Луганськ, 2007. – 44 с.
2. Крупник А. Соціальне замовлення – нова технологія розв'язання соціальних проблем в Україні // Соціальна політика і соціальна робота.- 2000.- № 3-4.- С 3-12.
3. Семигіна Т.В. Робота в громаді як складова діяльності соціального працівника // Соціальна політика і соціальна робота. – 2001. – № 4. – С. 61-71.
4. Тренінг «Стратегічний розвиток громади» / Ресурсний центр розвитку громадських організацій «Гурт». Програма підвищення рівня життя сільського населення в Україні. - Одеса, 2003. - С. 14-15.

ГУМАНІСТИЧНІ ПОГЛЯДИ Я. А. КОМЕНСЬКОГО НА ОСВІТУ ДІТЕЙ З ОСОБЛИВИМИ ПОТРЕБАМИ

Плужник О. В., викладач кафедри педагогіки

ДВНЗ «Переяслав-Хмельницький державний педагогічний університет імені
Григорія Сковороди» м. Переяслав-Хмельницький, Україна

Гуманістичні засади виховання дітей з особливими освітніми потребами в період гуманізму та епохи Відродження, просвітлені у поглядах чеського реформатора Я. А. Коменського (1592-1670), який окреслює необхідність загальної та всебічної освіти для всіх людей, без поділу за статтю, походженням і станом.

Педагогічна спадщина Я. А. Коменського була предметом наукового зацікавлення багатьох вітчизняних педагогів, зокрема, Я. Ісаєвича, В. Литвинова, В. Лучкевич, М. Левківського, Є. Мединського, Б. Мітюрова, Р. Мниха, І. Огородника, І. Паславського, Т. Пантюка, С. Сірополка, Д. Чижевського та ін. Та все ж нам хотілося виокремити погляди великого чеського педагога на освіту дітей з особливими потребами, що досить актуально у наш час.

У своїй праці «Загальна порада про виправлення справ людських» Я. А. Коменський зробив спробу накреслити план реформи людського суспільства, причому особливо величезну роль у цьому він відводив освіті й вихованню. Перші частини цієї праці («Панегерсія» – загальне пробудження і «Панавгія» – загальне осяяння) були видані в Амстердамі у 1662 р., рукописи ж решти п'яти частин («Пансофія» – загальна мудрість, «Пампедія» – загальне виховання, «Панглотія» – загальна мова, «Панортозія» – загальне виправлення, «Паннунтезія» – загальне спонування) були втрачені і знайдені тільки в 30-х рр. ХХ ст. в Німеччині. Вся ж праця обсягом 1500 сторінок великого формату, вперше побачила світ лише у 1966 р. в Чехословаччині [1, с. 23].

Необхідність освіти для всіх людей, навіть для людей з інвалідністю, описує в своїй книзі «Пампедія» («Vševýchova», буквальный переклад □ «Навчання всіх усьому»), яка, на думку експертів, є одним з перших теоретичних робіт у галузі спеціальної педагогіки.

«Пансофія» («Pansofia» – всезагальна мудрість) Я. А. Коменського визначила умови всебічної і систематичної освіти і пізнання. Його ідея «всіх учити всьому» впливала із міркувань про те, що всі люди здібні до пізнання й освіти, простий народ повинен отримати доступ до знань.

Я. А. Коменський вважав, що починати навчання треба якомога раніше, що навчальний матеріал повинен обов'язково відповідати віковій учнів і був переконаний у тому, що розум людини спроможний охопити все, що завгодно. У першу чергу дитина має оволодіти тими знаннями, які згодяться їй в житті, піднімуть морально і зроблять її дійсно людиною [2, с. 53].

Ідея Коменського про необхідність та можливість навчання та виховання всіх людей, у тому числі інвалідів, його педагогічний гуманізм та оптимізм є орієнтиром для всіх педагогів, особливо для спеціальних педагогів. Це їх постійний і невідкладний виклик у повсякденній роботі, спрямований на досягнення не лише часткових успіхів, коли навіть інші звільняються від відповідальності [3].

На основі ідей Коменського та інших гуманістів здійснилися перші спроби освіти дітей та молоді з обмеженими фізичними і сенсорними можливостями в установах і різних приватних закладах.

Список використаних джерел

1. Кравець В. Історія класичної зарубіжної педагогіки та шкільництва: навч. посіб. для студ. Тернопіль, 1996. 436 с.
2. Левківський М. Історія педагогіки. За ред. проф. М. В. Левківського, д. п. н. О. А. Дубасенюк. Житомир: Житомирський державний педагогічний університет, 1999. 336 с.
3. František Kábete J. A. Komenský o všeobecném a všestranném vzdělání a o výchově tělesně a smyslově postižených URL: <http://dspace.specpeda.cz/bitstream/handle/0/1344/01-04.pdf?sequence=1>

**РЕАЛІЗАЦІЯ КОМУНІКАТИВНОГО ПІДХОДУ В НАВЧАННІ ІНОЗЕМНИХ
МОВ**

Подворна Л.А., старший викладач
Харківський державний університет харчування та торгівлі
м. Харків, Україна

Сучасні вимоги до підготовки кваліфікованого спеціаліста перш за все потребують від нього бути учасником міжкультурної комунікації та мати необхідні комунікативні спроможності в сферах професійного та ситуативного спілкування в усній і письмовій формах, навички практичного володіння іноземною мовою в різних видах мовленнєвої діяльності в обсязі тематики, що обумовлена професійними потребами; та бути спроможним оволодіти новітньою фаховою інформацією через іноземні джерела. Все це підвищує попит на кваліфікованих випускників (фахівців), які вільно володіють іноземною мовою, зокрема мовою міжнародного спілкування, та обумовлює необхідність вивчення курсу «Іноземна мова».

Останнім часом більшість викладачів ставлять перед собою питання, який підхід у навчанні іноземній мові буде найкращим. Необхідно виділити комунікативний підхід, тому що головним його напрямом є навчання мовлення в умовах спілкування. Цей підхід визначився в результаті осмислення наукових досягнень в галузі лінгвістики, зокрема комунікативної лінгвістики, психології та теорії діяльності. Комунікативний підхід є досить ефективним, тому він потребує подальшого вивчення та розвитку.

Згідно із загальноєвропейськими рекомендаціями Ради Європи, метою є не просто вивчення будь-якої мови, а вільне спілкування цією мовою, тобто формування в студентів іншомовної комунікативної компетентності. До структури комунікативної компетенції належать: мовленнєва компетенція (аудіювання, говоріння, читання, письмо); мовна компетенція (лексичні, фонетичні, орфографічні знання); дискурсивна компетенція; соціокультурна та